

EGODNJA DANICA.

Katolški cerkveni list.

№ 24.

V četrtek 12. Rožnika.

1851.

Ali je ena vera, kakor druga?

(Iz nemškega A. Jariš-a)

Lep spomladin dan je mladenca občutka polniga vunquej na trate povabil, kjer vse reči Boga oznanujejo. Kakor je tukej vse kalilo in cvetelo, tako so se v sercu mladenca, za to življenje še le izbujeniga, svete čutila oživele, ki jih je lepota nature obudila. Imel je ene iz bukev znaniga novoverca ali prav za prav neverca Čoke-ta v rokah, in se je sprehajal čez žitne polja proti bližnjimu logu, kteriga prijazna senca je bila za svete misli posebno stvarjena. Z griča v ljubeznjivo dolinico gledé je rekel sam pri sebi: „De, de! pravi mož, tvoj nauk je resnica. (Mislil je na Čoketa, kteriga nevidama zapeljiva beseda ga je premotila bila). Bog je Bog vsih ljudi, Bog nar viši ljubezni, ktera nikogar ne pahne od sebe, ktera ni v tesne vezi vere vkovana. Preč z vašim resnim obrazam, ve žalostne podobe, kterim je nauk v katekizmu postavljen čez vse. Ena vera kakor druga!“

Take in enake misli so serce in duha občutka polniga mladenca prehajale. Ravno se je približal logu, kjer ga je k zložnimu počitku klop povabila, ktero je za božje vneto serce križu nasprot iz rušine za pobožne popotnike napravilo. Tukej se je vsedel.

Ljubeznjivo se je križ s pozlačeno podobo križaniga Zveličarja skozi senco rudečkasto cvetečih kostanjev naprot blišal. Globoko zamišljen ga je ogledoval mladenec. Kakor oglas od druge strani se mu v duši razlega beseda: „Ena vera kakor druga.“ Globokeje je to besedo premišljeval.

Tu pot pripelja evangeljca memo križa. Ko pride blizo, obstoji; s klobukam na glavi pregleduje križ kratik čas, zmaja potem z glavo, in pravi pol na glas: „Škoda denarja za tak živež praznovstva in malikovanja.“ — Šel je.

Globekeje so šle mladenčeve misli. Ne dolgo, zapazi nekoga, kteriga je kot novospreobrnjeniga nemškokatolčana poznal. De bi ga ne vidil, se mladenec bližje k debeli lipi zraven klopi stisne. Uni pride, gre okrog križa, pregleduje delo kamnoseka,

vdari s palico na križ, poskusiti kako je lit, in derza z železno okovo palice po pozlačeni podobi križaniga. „Unstrangorska (od Rima unstran snežnikov pripravljena) vaba za praznoverne, zabutane katoličane.“ Tako pravi zasramljivo, pomerdne z znabli, in gre.

Zdihnil je mladenec od žalosti, nagnil je glavo proti zemlji, in resneji je postal njegov obraz. Tu pripiha jud semkej, breme kupčijskiga blaga ga tlaci ktero je na herbtu nosil. Ko zagleda križ, se mu obraz serdito zategne: viditi je bilo, de je hotel po kamnu seči. Pa ko je nekoga blizo začutil, je naglo naprej hitel.

Kakor meč je šlo skozi mladenčevo serce. Globokeji je bila njegova britkost. Tu se približa katoličan. Od daleč razkrije glavo, milo pogleda, na križ, poklekne, moli nekaj časa, ostane, s solzo v očesu kušne častito podobo, pogleda jo še enkrat s pobožnimi očmi se nagne in gre.

Mladenču je bilo, kakor de bi nekdo rekel: „Kaj meniš? — Ali je ena vera kakor druga?“ Kakor bi ga nekdo vlekel, tako je šel h križu. Tu je bral v kamen vsekane besede: „Ni v nobenim drugim zveličanja, kakor v Kristusu križanim.“ Poln svetih občutkov je rekel: „Ne, ne! ni ena vera kakor druga. Na poskusnim kamnu vere, na križu, sim spoznal zveličanje. Le en Bog je, le ena vera. Gospod, verujem! Odpusti!“ H.

Zmed pisem sv. Bernarda.

Do Rimljanor,

ko so od Evgenija papeža ostopili.

Rimljani, od Arnalda krivoverca razdvojeni in pokurjeni, so spet opravo nekdanje ljudovlade (republike) in svobode vpeljati iskali, svetimu očetu samo skerb za duhovne reči pustivši. Zatorej so papeževe dohodiša sebi prilastovali, in ukazali, naj on po stari navadi z desetino in družimi tacimi darili zadovoljen ostane. Od tod je vstal punt, v kterim so Evgenija III. papeža iz Rima pregnali. To je sv. Bernarda spodbudilo, de je po sledečim listu Rimljane hudo, pa po pravici okregal,

ker so s svojo krivičnostjo do papeža vse katoliške kristjane žalili, ter jim je napovedal, da božjemu serdu ne bodo odšli, ako se kmalo ne spametvajo. To se je godilo v letu 1146.

Čudno je, da se je vse to, zavolj česar je sv. Bernard o svojim času potem listu Rimljane svaril in opominjal, naše dni v letu 1848 v Rimu ravno tako godilo. Zavolj hudobnih naklepov sovražnikov sv. katoliške cerkve se pa tudi zdaj še nič boljši ne kaže. Zatorej tudi ta list sv. Bernarda poslovenjen očitno podamo, da bi vsi tisti, kateri so se uno leto z natančevanjem in opravljanjem, ali pa clo v djanju nad papežem Pijem IX. pregrešili, svojo zmoto in svetimu očetu storjeno veliko krivico toliko bolj spoznali in obžalovali. Posebno pa ta list tudi zavolj tega naznanimo, da bi se naši ljubi verni Slovenci nikakor preslepiti in premotiti ne dali tistim hudobnim, zapeljivim ljudem, kateri ne jenjajo svetiga očeta črniti, ob čast in spoštovanje devati, s svojim jezikom in z vso svojo močjo zatirati. Tega pa ne skušajo in ne išejo zato, kakor da bi nad našim papežem Pijem, kteriga nedolžnost in pravičnost se je pred celim svetom skazala, res kakšno napčenost ali krivičnost spoznali, temuč iz samiga sovraštva do katoliške cerkve to delajo: da bi poglavarja naše svete cerkve pri ljudeh ob zaupanje in veljavo pripravili, ter jih potem od cerkve in svete vere odvernili. Naj bi zatorej nauke in opomine, ki jih je sv. Bernard v tem listu Rimljanam dal, vsi dobro prevdarili in v sercu ohranili. To pismo se tako glasi:

Plemenitnikom in perrakam,

ter vsimu Rimskemu ljudstvu

brat Bernard, Klaravalski opat imenovan, (priporoča)
od hudiga odstopiti, in storiti, kar je dobro.

Do tebe, visoko in slavno ljudstvo! besedo imam, akoravno sim slab in priprost in malovreden človeček. Sramujem se sicer in težavno mi je, ko pomislim, kdo in komu pišem, in kako se bo to kterimu družimu zazdevalo. Tode ležaji se mi zdi, s sramljivostjo pred ljudmi v nevarnost postaviti se, kakor pogubiti se pred Bogom z molčanjem, zamolkam resnice in prikrivanjem pravice. On namreč pravi: Oznanuj mojemu ljudstvu njegove pregrehe" (Iz. 58. 2.). V spričo mi bo tudi pred obličjem Gospodovim, ako bom reči zamogel: „Tvoje pravice nisim v svojem sercu prikrival; tvoje resnice in tvoje zveličanje sim razodel“ (ps. 39, 11). Zavolj tega se tedaj ne sramujem, akoravno se sramljivost ustavlja, po svoji malovrednosti z daljave do častitljiviga ljudstva pisati, in s tem zamorskim (unkraj morja pisanim) listam Rimljane njih lastne nevarnosti in pregrehe opomniti, ako poslušati in mirovati hočejo. Kdo vé, če se ne spreobrnejo na prošnjo ubožca, kateri se protenju močnej in vsimu oboroženemu vojništvu ne uklonijo? Ali se ni nekda v Babilonu na glas eniga mlajšiga mladence (Daniela) tisto celo ljudstvo, ki je od starih krivičnih sodnikov zapeljano bilo, k pravični sodbi povernilo, ter je tisti dan nedolžna kričeta bila? Takó tudi zdaj, desiravno sim mladeneč in zaničevan (mladeneč, pravim, ne po pičlobi let, temuč zaslužnja), je Bog vender moččen, tudi mojemu glasu dati glas moči, kar bo storilo, da se bo tudi ljudstvo, kakor je znano, ravno tako zapeljano, k pravičnosti povernilo. To naj bo v moje zagovarjanje tistim, kateri bi se zavolj tega nad menoj morebiti jeziti in hudovati mislili.

Ako to ni dosti, tudi to še pridnem. Ta reč je občinska; torej ni razločka med majhnim in imenitim. Bolečina namreč je v glavi, in takó tudi nar manjšim in nar skrajnišim delam telesa ni nikakor neznana; torej

tudi meni ne. Resnično je tista nar hujši bolečina — ker je nar hujši — tudi mene, desiravno zmed vsih nar manjšiga, došla; in ker je bolečina v glavi, ni drugači, da je tudi v telesu, kteriga ud sim jez. Kadar glava boli, ali ne vpije jezik za vse ude telesa, da v glavi bolečino imajo, ter po njem vsi udje svojo glavo in betežnost svoje glave spoznajo? Dopustite torej, prosim, dopustite, da pri vas nekoliko svojo boleč objo-kujem; pa ne le svoje, ampak tudi cele cerkve. Ali ne gre mar zdaj njen glas po vsim svetu: Moja glava me boli, moja glava me boli? Kteri namreč tudi naj poslednji kristjan na celim svetu bi bil, kateri bi se s to glavo ne hvalil, ktero sta obdva tista častitljiva kneza, eden z oddjano, drugi s spoddjano glavo na križu (to je ss. Peter in Pavl) s svojo zmago povzdignila, s svojo kervjo okinčila? Krivica do apostelnov torej vsaciga kristjana zadeva; in kakor „je njih glas po celim svetu izšel“ (ps. 18, 4.), tako se njih žaljenje od vsih na vse strani občuti, na vse strani objokuje in obžaluje.

Kaj ste mislili, o Rimljani! da ste razžalili poglavarja svetá in pa svoja posebna pomočnika? Zakaj s takó neprenesljivo, kakor nespametno zlobo kralja zemlje, Gospoda nebes nad vas vse sklicujete, ker sveti in apostolski sedež, po božjih in kraljevih povlastbah sosebno povzdignjen, z božjoropno prederznostjo napadate, in čast njegovo zmanjšujete, kteriga bi še sami, ako bi treba bilo, zoper vse braniti mógli? Tako vi brezumni Rimljani, brez premislila in brez spoznanja, kaj je pošteno, svojo in vesoljno glavo, kolikor morete, onečastujete, za ktero bi veliko več še svojim lastnim glavam prizanesti ne smeli, ako bi to sila zahtevala. Vaši očetje so Mestu (Rimu) celo zemljo podjarmili; vi pa pred celim svetom Mesto v zasmeih pripravljate. Glejte, Petrov dedič (papež), je s Petroviga sedeža in mesta od vas pregnan; glejte, po vaših rokah so kardinali in škofje, služabniki Gospodovi, svojiga posestva in stanovanja obropani. O neumno, nespametno ljudstvo! o golobica zapeljana, ki nimaš serca! Mar ni on tvoja glava? ali niso uni tvoje oči? Kaj tedaj je zdaj Rim, kakor truplo brez glave, izkopano čelo brez oči, temno obličje? Odpri, ubogo ljudstvo! odpri svoje oči, in poglej svojo pustoto, ki te ravno kar čaka! „Kakó se je v kratkim naj lepši obraz spremenil! Gospodnica narodov, kneginja dežel je kakor vdova postala“ (Žal. pes. 1, 1.).

Pa to je še le začetek nablóga: bojimo se še hujših. Mar nisi že blizo pogube, ako terdovratno ostaneš? Verni se, verni nazaj, Sunamljanka (misli Rimsko mesto); spremisli se; spoznaj že, če tudi pozno, kaj, koliko, od kterih terpiš ali si terpele. Spomni se, zakaj, iz kteriga namena, po kom, in v kakšno rabo je malo pred temi dnevi vsá lepota in prihodšina vsih tvojih cerkev razgnana bila. Kar koli je bilo na altarih in pri altarskih posodah, kar koli tudi pri svetih podobah zlata in srebra tačas najti, je po rokah brezbožnih človekov vpljenjeno in odneseno bilo. Kaj od vsiga tega zdaj ti v svojih mošnjah najdeš? Potem se je krasota hiše Gospodove nepovračljivo zgubila. In kako misliš zdaj še hudobijo ponavljati, in zopet hude dni si navleči? Kaj se ti zdaj ali obilnišiga dobička, ali gotovšiga upanja obeta? Nič družiga ne, kakor da se tvoje poslednje nevarniši mem prejšniga kaže; ker jih je tedej ne le veliko zmed ljudstva, ampak tudi zmed duhovšine, in tudi zmed knezov nekoliko po svetu v tisti razpartii s teboj deržalo: zdaj pa — kakor si ti zoper vse, tako so vsi zoper tebe. Celi svet je nedolžen nad tvojo kervjo, razun tebe samiga in tvojih sinov, kateri so v tebi. Gorje toraj zdaj tebi, milovanja vredno ljudstvo! in gorje ti dvakrat bolj kot poprej — ne od ptujih narodov, ne od divjote srovakov (barbarov), ne od trum obrožnikov. Gorje ti le

pred tvojimi svojci; gorje ti od domačinov in prijatlov, od notranje propasti, od muke oserčja, od spečenine drobovja!

Ali že spoznaš, de niso vsi miroljubni, kateri so domači, in de niso vsi prijetli, kateri se kažejo? In akoravno smo že sicer vedili, de smo po tebi zdaj še očitniši izučeni vse resnice tiste besede Gospodove, ki je rekel: „Ker sovražniki človekovi so njegovi domači“ (Mat. 10, 36.). Gorje bratu od brata med teboj, in sinovam od staršev! Gorje ti, ne od mečev, temuč od krivičnih žnabelj in od prekanjeniga jezika! Doklej se bote eden družiga hudobno v hudobii podpirali, z izojstrenimi žnablji eden družiga spodbijali, eden družiga končevali, da bi eden družiga zaterli? Zberite se, razkropljene ovce! povernite se na pašo, povernite se k pastirju in škofu svojih duš! Prestopniki! dajte se spametvati! Kar govorim, ne govorim kakor zasramujoč sovražnik, temuč kakor svareč prijatelj. Prava prijatelšina včasih krega, prilizuje pak se nikdar ne.

Pridenemo pa tudi milo prošnjo. Ponižno vas prosimo v Kristusu, spravite se z Bogam, spravite se s svojima knezama — Petra in Pavla menim — ktera ste na vsako vižo v njunim namestniku in nasledniku Evgeniju z njunih sedežev in pohištrev pregnali. Spravite se, pravim, s knezama zemlje, de se morebiti cel svet zoper vas nespametne zanje vojskovati ne začne. Ali ne veste, de ako sta ona razžaljena, čisto nič ne premorete; ako sta vam pa ona mila, se vam čisto nič bati ni! Ne boš, pravim, ne boš se balo pod njunim varstvom trum te obdajočiga ljudstva, slavno mesto, mestnjanstvo junakov! Spravi se torej z njima, pa tudi s kardeli mučenikov (marternikov), kateri so sicer pri tebi, pa zoper tebe — zavolj velike pregrehe, v kateri si se pregrešilo, v kateri tudi ostati misliš. Spravi se tudi z vso cerkvijo svetih, kateri so se po vesoljni zemlji, to zaslišati, nad tabo pohujšali. Ako ne, bo ta list zoper tebe pričeval; pa tudi tvoji aposteljni in mučeniki bodo v veliki stanovitnosti stali zoper tiste, kateri so jih stiskali in ob sad njih truda pripravili. — Pa čujmo vsi skupej že konec govorjenja. Oznaniš sim pravico, razodel nevarnost, resnice nisim zamočal, budil sim k poboljšanju: zdaj pa ostane, de se bomo — ali kmalo nad vašim spreobrnjem veselili — ali pa pravične nastajoče pogube gotovi neutolažljivo žalovali, ter medleli in koperneli od strahu in čakanja, kar bo celo mesto napadlo. —

P.

Razgled po kersanskim svetu.

Iz Azije. Angleske posestva v Indii so nekako petkrat tolike, kolikoršna je velika Britanija in Irsko. Raztegnjene so do 25 stopajev širine in sežejo do ravnika (aequatorja). V nekterih krajih je nekaj razločka med letam in zimo, v družih je vedno leto. Še večji je razločnost ljudstva, in razlika vera nima meje. Kristjani so razdeljeni v katoliške, nestorjane, greke in nekoliko protestantov; za njimi so hindi v več sto ločinah, zmed katerih nekteri verujejo, de so pesam, drugi de so polbogovam enaki. Potlej je do 10 milijonov mahometancev (turkov); dalje so še nasledniki Budha in Jaina; in nasledovavci učeniga Konfucja. Koliko dobriža bodo Angleži zamogli storiti, kadar se sami v katoliško cerkev vernejo!

Kina. „Osservatore Romano“ ima ukaz kitajskega cesarja, v katerim prepove Tao-Kuang v prihodnje vsako preganjanje evropejcev, in s tem razdere katolikam sovražno določbo sodiša Kung-Jeu-Fu. Predlog mandarinov, v katerim so mu preganjanje kristjanov nasvetovali, je zavergel, in mesca rožnika p. l. poveljil, de se sme kersanska vera po celim cesarstvu prosto

spoznavati. Clo štiri misionarje je k sebi poklical, kateri bodo v njegovi pojati prebivali. Kitajski škof Perrocheau piše 5. kimovca p. l. de je zdajni mladi cesar od ene kristjane izrejen bil, v katero je umerli cesar vse zaupanje stavil.

Iz Jeruzalema. Po naznanilu časnika „Osservatore Romano“ se je v Jeruzalemu poslednjih šest mesecev več kot šest sto ljudi v naročje katoliške cerkve vernilo.

Dansko. Verska svoboda je z 51 glasovi proti 19 odločena. Kakor v Švedii tako je tudi v Danii dozaj le samo Lutrova vera pravico imela.

Nemško. Znana nemška pisavka Ida Hahn-Hahn, ki je v katoliško vero prestopila, je spisala zgodovina svoje spreobrnitve v branja vrednih bukvicah pod naslovom: „Von Babylon nach Jerusalem“.

London. Tudi Ronge je peršel v London, ter je v novicah „Times“ razglasil svoje naučevanje. Viditi je, de bi on rad obertno razstavo obrnil v sejim za svojo piskovo rabo.

Carjigrad. Med visoko porto in greško razkolniško cerkevjo je razpertje vstalo. Greško (krivoverško) duhovstvo svoje ljudstvo žuli in guli, torej se je ljudstvu per turškim cesarju zavoljo tega pertožilo. Vlada je tožbe za pravične spoznala, in hoče pomagati. Dozaj je carjigradski oćak greške škofo in nadškofo volil, in sploh znano je, de so leti svojo čast z dnarji in zvijačami dosegali; si tedaj znamenitne stroške, po katerih so svojo čast zadobili, nadomestiti, so ljudstvo stiskali. In to jim je bilo toliko ložej, ker je bilo v vsaki občini tudi pravosodje biškupam zročeno. Zavoljo tega je vlada odločila, de bo vprihodnje sama biškupe volila, kateri pa nobene posvetne oblasti ne bodo imeli. Zavoljo te naredbe je svetjenstvo v hudi zadergi, in kako bi ne bilo? — njim, ki se pravoslavne imenujejo, hoče zdaj turška vlada biškupe voliti! — Tako se godi otrokam, katerih očetje so zapustili svojiga dobriga očeta v Rimu, ter se dali zapeljati vsiljencu in odpadniku Mihui Cerularju!

Švajcarsko. Kdor bi se rad naučil ropati in grabiti, naj gre na Sardinsko ali pa na Švajcarsko. Veliko svetovavstvo — tako se glasi iz Lucerna — je prodalo 6. sušca zalo klostersko posestvo Ešenbach za 64.000 frankov zoper voljo samostana, se vé. En dan pozneje je bil nasvet sklepan, posestva Sent-Urbanskiga samostana za 900.000 frankov prodati. Tako bo tedaj tavgentletni zaklad katoliškiga klostra sv. Urbana padel protestantom (krivovercam) v roke! Samo v siromaskim kantonu Wallisu so ti reformirani možje v kratkim predali za 300.000 fr. katoliških posestev; v kantoni Aargau, Thurgau, Freiburg in Tessin pa so za več milijonov cerkvenih posestev poropali ter prodali. In to vse češ: „v blagostanje deržave“; vender je znano, de deržavna blagajnica ni bila nikoli tako prazna, in beračija nikoli tako velika na Švajcarskim, kakor zdaj. Kirchlichgut in weltlich Händen thut nicht gut,“ pravi že pregovor, in skušnja to poterdi. Kdo zmed katoličanov bi se ne zjokal, de so se 8. in 9. sušca na dražbi švajcarskih cerkvenih draščic v Parizu prodajale med drugim: monštrance, podobe svetnikov, kelhi in božje mizice, prelatovski križi in perstani, sreberne in zlate posode s klosterskimi znamenji (gerbi), izdelki iz slonove kosti i. t. d. Radikalna vlada je tako visoko dospela v humanizmu, de je nedavno Judam prodala mašno oblačilo in drugo pripravo za službo božjo! To dela protestanska — radikalna vlada katoliškemu ljudstvu in katoliški cerkvi!

— Švajcarski razdiravci ali radikalci znajo prav ravnosledno grabiti. Naj pred so s silo grabili samostansko ali klostersko premoženje. Klostersko premoženje je šlo, dnarji zanj skupljeni so tudi šli rakam

žvižgat — rop nima žegna; — zdaj je peršla pa versta na občinsko premoženje, de ti snedeži tudi tega razdelé in poženó. Takó toži razglas ljudske skupšine iz Bernerskiga kraja. — Tako znajo delati „Volksbeglucker“, kateri s svojo kozlovsko brado radi sedé pri policiu in pri tolstim kosecu, ter se pomenkvajo, kje je kak „Jezuit“, de bi ga preganjali, in, če ima kej, ga osvobodili, to je, obropali.

Iz Šlezije. 6. svečana je bila na stebrovškim pokopališi pokopana 107 let stara žena. Ona je bila mati mestniga kaplana, sestra eniga fajmoštra, učna eniga vicedekana, babica eniga dohtarja sv. pisma in mestniga duhovniga pomočnika, in poslednjič babica še eniga mestniga kaplana in farniga namestnika.

Iz Pusterskiga dola na Tirolskim. VT.... je fajmošter, kterimu so dobri kmetje vedno desetino odrajovali. Neki siromaški kmet, kteriga je Bog bolj z otroci, kakor z njivami in travniki obdaril, je tudi vsako leto svojo dolžnost pošteno dopolnil. Kar pride enkrat neprevidama in reče: Preljubi gospod oče, vselej sim vam zvesto odrajoval desetino, pa jo bom tudi dans. Gospod Bog me je z desetim detetam obdaril, torej vam ga tukaj za desetino pernesem. Gospodu duhovniku se je ta ponudba mogla o začetku čudna zdeti, vendar vzame maliga pobiča kakor desetino, kteri rase in se prav dobro obnaša pod skerbno obrambo svojiga noviga očeta. — Ni je bolj perseréne reči, kakor lepo zaupanje kmetov do njih duhovniga pastirja; Bog pa nas varuj tacih napihnežev, kakor so nekteri kmetje po naših krajih, kteri duhovnu vse nasprot delajo!

Zagreb. Vsi starčki, kterim so vikši pastir veliki četerik noge umivali, jih potlej pogostovali in obilno obdarovali so bili skupej stari 835 let. — Povsod iz Horvaškiga se sliši, skoliko pobožnostjo in duhovnim pridam so ondi sveto leto obhajali.

— „Katoliški list“ piše na enkrat tri žalostne novice, de bodo mogli namreč katoliški časniki „Blahovest“, „Ilus jednotv katolicke“, in „Ciril in Metod“ družiga polletja jenjati; perva dva zavoljo premaliga številka naročnikov, poslednji zavoljo družih zadév. K temu imenovani list Zagreb, pristavi, ako bi on ne imel v blagoselčnim prevzvišenim gosp. nadškofu obrambe, ker ga duhovstvo le slabo podpira, bi tudi njemu že zdavno ne bilo „ni traga ni glasa!“ Od „Cirila in Metoda“, pravi dalje, je vendar upanje, de se bo ohranil, bo se namreč iz Stavnice v Bistrico preselil, kjer bo pod obrambo in s pomočjo presvitliga gosp. škofa Stefana Moyseesa še nadalje izhajal.

— V Kutini je 13. vel. travna žena s svojim detetam prestopila iz greške razkolniške v katoliško cerkev.

Krajska. Veselo znamenje, de katoliški duh v

poslednjih letih med našim ljudstvom na deželi ni bil zatert, marveč se je bolj močno oživljati začel, je to, ker se je za obstanik in lepoto božjih hiš, tudi v tako spremenjenih časih veliko zgodilo. Za spričevanje tega naj se vzame le majhin del Notrejskiga. Veliko krasno farno cerkev s. Pavla, ki se na Verhniki zida v lepi bizantinski šegi, smo uni pot omenili. Farna cerkev s. Mihela v Rovtih je bila od znotrej v dveh letih vsa iz noviga ozalšana; dobila je nov veliki altar, dva stranska altarja, kancelj ali prižnico, nastavik na kerstni kamen, in še dve posebni podobi svetnikov. Poddružnica s. Andreja na Planini v Šent-Joški fari nad Polhovim Gradcam je bila to leto olepšana z novim velikim in stranskim altarjem in kanceljnam. V Horjulji se zdaj za farno cerkev s. Marjete napravi nov veliki zvon per 25 centih in čez; podružnica te fare v Zaklancu je vlani le nekaj manjši nov zvon dobila. Cerkvinih bander, svetilnic ali lamp, velikih svečnikov ali lustrov, mašnih oblačil in družiga v tej okolici nočemo posebej imenovati. In kar je posebniga, je to, da za vse take naprave ljudstvo z veseljem sklada in daruje; večkrat iz ene dobrotne roke pride po 20, 50, 100, celo 200 goldinarjev. Tudi se vidi ljudstvo z veliko radostjo slovesnosti takih novih naprav vdeleževati, kakor je bilo na primero, ko so 29. kimovca vlani čast. gosp. korar Janez Novak v Rovtih, in 1. roznika letos g. dehant Andrej Pečar na Planini v družbi mnogih duhovnov iz sosedie, nove altarje blagoslovili.

H. Ljubljana. Njih veličanstvo je z najvišjim sklepam od 11. maja t. l. konzistorialniga svetovavca in ordinariatniga notarja, g. Jožefa Keka v Ljubljani, in mestniga fajmoštra in dehanta v Kranji, g. Antona Kosa, za častna korarja škofijskiga kapiteln v Ljubljani imenovati blagovolilo.

— Dozdajnemu kaplanu pri sv. Petru v Ljubljani, g. Antonu Gregorcu, je bila fara sv. Lenarta v Sostrim podeljena.

— „Dunajski cerkveni časnik“ piše, de je č. g. Dr. Knoblicher 4. t. m. Dunaj zapustil in se čez Monakovo v Rim podal. Mesca oktobra misli že do Chartuma priti. Ministerialnima svetovavcema g. Mešutarju in g. Kollerju gre posebna hvala, ker sta si prav goreče za pospeh misiona prizadevala. Cesarska akademija na Dunaji je Dr. Knoblicherja z vsim fizikalnim orodjem prevedila, ter ga prosila, de naj ji svoje izvedke naznani. Kaže se, de je Dr. Knoblicherju, možu svete serčnosti in neomajljive trdnosti posebno imenitna naloga od previdnosti božje dana. Na Dunaji se je v prid misiona družba ustanovila pod imenom: „Mariina Družba“; naj se obilni blagoslov nanjo izlije! Prihodnjič bomo kej več od nje povedali.

Nebesa.

Pošlji nebeškiga
Angela, ljubi Bog!
Duha človeškiga
Rešit od vsih nadlog.
Ko nam poteče čas,
On naj prepelje nas
Gledat svetli Božji obraz

Duše vzdigujejo
Vedno se v tisti kraj,
In poželujejo
Priti že v sveti raj:
Ure naj se stekó,
Trupla oči zapró,
De odpré se duši nebo.

Rádost pripravljena
Nam se izréc' ne dá;
Ondi bo vstavljena
Teža življenja vsa.
Več ne tekó solzé,
Več se za smert ne vé,
Preide vse, kar rani serecé.

V Bogu počivati,
Kjer je naj slajši mir,
Večno zavživati
Sreče brezkončni vir —
Kdo že ne hrepeni?
Naj se nam zazori
Večni dan nebeške časti!

Trume prepévajo
Hvalo in čast Bogú.
Trume odmévajo
„Sveto“ Presvétimu.
V družbi vse hvali ga
Trojno-ediniga,
V kterim vse življenje imá.

O deb' zedinili
Z njimi se tam tud' mi,
Kjer bodo zginili
Dnévi težavni vsi!
Tamkej je vsa svetost,
Tamkej je vsa modrost,
Večna krona zaljša krepóst!